

လရောင်ကျူးရင်

အချစ်ဖြင့်ရေးသော
အနားသတ်မျဉ်းတစ်ကြောင်း

အခန်း (၁)

ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိသောကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အိပ်ပျော်မသွားဖို့ အမျိုးမျိုး ထိန်းချုပ်ကြိုးစားလာခဲ့တာ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ရန်ကုန်နားနီးလာမှ မျက်လုံးတွေက သူ့ကိုအရွံ့တိုက်ဖို့ စတင်လာ၏။ အဝေးပြေးကားကြီးက ဟူးဟူးရားရား ပြေးနေသော်လည်း ဆိုဖာထူထူ ခုံကကျယ်ကျယ်မို့ သက်သောင့်သက်သာရှိသည်။ ။

ကွေ့လိုက်တာ ခုန်သွားတာကအစ အသာလေးပုတ်ခတ်၍ ချော့သိပ်နေသကဲ့သို့ ရှိရာ မျက်လုံးတွေကို ဒီအချိန်မှာ ဒေါက်ထောက်ထားလျှင် တောင် တားဆီးနိုင်ဖို့ လွယ်မည်မထင်။

ကိုယ်နဲ့ အတူတွဲထိုင်သည် က အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့် လူဝဝကြီး ကားပေါ်စတက်လာကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လို့ နှုတ်ဆက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြည့်လိုက်သည့် မျက်လုံးကြီးက ခေါ်တော ငါးရာအားဆိုတာမျိုးဖြစ်မည်။

"မြတ်ရယ် မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ နေပြီးတော့ ဘာမှ လည်း ပါးပါးနပ်နပ်မရှိဘူး၊ နှင့်ပုံစံနဲ့ ကျောချရင်တောင် ဓားပြမှန်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရန်ကုန်ပြောင်းရမယ်ဆို ငါဖြင့် ရင်လေးလိုက်တာ"

မိုးမိုးမြင့်မောင်ဆိုသော ခင်မင်ကြသူတွေအားလုံးက မောင်ဟု

အဖျားဆွတ်ခေါ်ကြသည့် မြတ်၏ သူငယ်ချင်းဟာ နေရာတကာမှာ မြတ် အတွက်ကို မိဘလိုလို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုလို။

"ဘာဖြစ်လဲ နင့်ပုံစံနဲ့ အနားမှာ ငါသာ မရှိရင် လွယ်မလား သိပ်အ တာပဲလို့ ပြောချင်တာ မပြောရက်လို့ "

ဟု ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးဟု အဆုံးသတ်လေ့ရှိသည့် မောင်ဟာ ဆေးကျောင်းအတူတူပြီးခဲ့ကြပြီး တာဝန်ကျသည့် ဆေးရုံချင်း တူနေတဲ့ အထိ မြတ်ရဲ့ ဘေးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့ သူ။

ခွဲကြရတော့မည်ဆိုတော့ မြတ်ကို အပါသည် သနားလှသည် ဟု ပြောပြီး စိတ်မချဘူးဆိုတာလည်း သူပဲဖြစ်ကာ မြတ်က မျက်ရည်ဝေသ ည် ။ သူမကတော့ ကြူကြူပါအောင် ငိုလေသည် ။

"မိန်းမ သူကတော့ နေရာသစ်ကိုပြောင်းဖို့ ရင်ခုန်နေတယ်ပေါ့ ငါ့မှာ တော့ ညကလည်း တွေးမိတိုင်း ငိုနေရတာ"

ဟု လက်သီးဆုပ်နှင့်ထု၍ မကျေမနပ်ပြောခဲ့သေးသည် ။

"နင်ကလည်း ငါလည်း ငိုချင်တာပဲဟာ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်က မျက် လုံးထဲမှာ နေနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဟု မြတ်ပြန်မေးတော့ မောင်က ငိုနေရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်မော့ကြည့်၍ ...

"အောင်မလေး မယ်မင်းကြီးမရယ် မျက်တောင်လေးခတ်လိုက် မျက် လုံးမှိတ်ပြီး ဖိချလိုက်လို့ များ ရှင့်ကို သင်ပေးရဦးမလား တကယ်ပါပဲ"

မြတ်ပါးကိုင် နားကိုင်နှင့် မောင်ငိုတာကိုပဲ ပြန်ချော့ခဲ့ရသေးသည် ။

"မြတ် လမ်းမှာ အိပ်ပျော်သွားဦးမယ်နော်"

"သူများ ကျွေးတာတွေ မစားနဲ့ "

"ရန်ကုန်ရောက်လို့ ကြိုတဲ့ သူမလာသေးရင် ဂိတ်ဝင်းထဲမှာ မျက်လုံး
လေးကလယ်ကလယ်နဲ့ သူများ သတိထားမိအောင် လျှောက်ရှာမနေနဲ့
တည်တည်တင်းတင်းလေးနေ "

ကားမထွက်ခင်အထိကို မှာ လို့ မဆုံးနိုင်။

"ရော့ ဒါလေးကို နောက်စေ့မှာ ခုထားပြီးငိုက် အိပ်ပျော်သွားရင် လိ
မ့်ထွက်သွားတော့ နင် နီးလာလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောပြီး သိုးမွေးလုံးကလေး ထည့်ပေးလိုက်တာလည်း အတော့်
ကို အဆင်ပြေ၏။ မြတ်နဲ့ မောင် နှစ်ယောက်လုံး သိုးမွေးထိုးတတ်ကြသ
ည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလို အသုံးပြုဖို့ ကိုတော့ မောင်ကပဲ သတိရ၏။

လမ်းမှာ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အိပ်ငိုက် လာလေ လက်
သီးဆုပ်လောက်နီးနီးရှိသည့် သိုးမွေးလုံးကလေးကို နောက်စေ့မှာ ဖိခံ
ထားပြီး ငုတ်တုတ်ငိုက်ရ၏။

သတိလစ်တာနဲ့ ခေါင်းကဘေးကို ဒိုင်းခနဲ လိမ့်ကျသည် ။ ထိုအခါ
လူကလည်း လန့်ဖျတ်နိုးကာ ချည်လုံးကို လိုက်ကောက်ရ သူများ တွေ
မြင်သွားလား ကြည့်ရနှင့် မျက်စိလည်း အတော်အတန်ကျယ်သွား၏။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ခရီးကို မျက်လုံးလေးဖွင့်လျက်
သားနှင့် သွားနိုင်ပြန်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ချည်လုံးက ခဏခဏပြုတ်ကျသည်
။ ခြေနင်းခုံအောက်ရောက်လိုက် ဘေးကလူကြီးပေါင်ကြားထဲရောက်လို
က်၊ ဒါလည်း သိပ်အဆင်မပြေသေးဘူးဟု တွက်ပြီး ရန်ကုန်နားနီးတော့

သိမ်းထားလိုက်ရ၏။ တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသည့် မျက်လုံးက ဖန်တွတ် ကျိန်းစပ်နေပြီ။

ကားကတရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။ ဘေးကလူကြီးကို မသိမသာခဲ့ကြည့် တော့ အိပ်ရေးဝနေပုံရသည့် မျက်လုံးကြီး ဝင်းဝင်းလက်လက်ပါလား။

အကဲခတ်တာကိုပဲ မသိမသာ သိပ်မကြည့်တတ်သည့် မြတ် က စောင်းကြည့်ပြီး မသိအောင် မျက်နှာပြန်လွှဲဖို့ ကျတော့ မေ့တတ်ပြန်၏။ ပြီးတော့ အဲဒီမျက်လုံးကြီးကိုမြင်ကာ မအိပ်ရဲခဲ့သည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကြောင့် သူများကို မုန်းတတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါသဖြစ်သွားမိသည် ။

မျက်စောင်းထိုးမိတော့မလို ကြည့်နေမိစဉ် လူကြီးက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။

"အဲ.. ဟဲ.. ဟဲ"

မြတ်ကိုယ်လေးတုန်သွားကာ မျက်မှန်ကိုပင့်၍ မချီသွားဖြုတ်ရယ်ပြမိသည် ။ လူကြီးက အူကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသောကြောင့်

"ဟို နာရီမေးချင်လို့ "

"ဪ"

ဒီတော့မှ လူကြီးက သွားတွေအားလုံးပေါ်အောင် အစွမ်းကုန်သဘောကောင်းရယ်မောလိုက်ပြီး 'လေးနာရီထိုးတော့မယ်'ဟု ဖြေ၏။

"ကလေးမက မန္တလေးက ပါလာတာလား"

"ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"လာကြိုမယ့်သူရှိလား"

"တစ်လမ်းလုံး မအိပ်ခဲ့ရဘူးမို့လား"

စသည့် အကြောင်းရှာသော မေးခွန်းတွေ ဂရုစိုက်မှုတွေ သူပဲဖောင်း
ကာဝေနေ၏။ ဟွန်း လူကြီးကိုက မျက်လုံးကြီးက မစွဲပါဘူး။

ခေါ်တောငါးရာအားလို့ လူကြီးတွေ ပြောကြတာကို ခဏ ခဏ သတိ
ရနေမိသည် ။ မိန်းကလေးတွေကို အငမ်းမရ စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီးဆို အဲ
ဒီယောက်ျားမျက်လုံးတွေကို ဤသို့ပဲ ပြောတာ ကြားဖူးသည် ။ အမှန်
တော့ သိပ်မသိ။

ဒီလူကြီး မျက်လုံးတွေကိုတော့ မရိုးသားမှန်း မြတ်သိနေခဲ့၏။ မောင့်
ကိုလည်း သတိရမိသေးသည် ။

ဒါလောက်တော့ ငါမအသေးပါဘူး မောင်ရယ်လို့ ပြောချင်တာ လက်
ထဲမှာ ချည်လုံးကို နှစ်ဖက်ဆုပ်ကိုင်၍ ခေါင်းနောက်မှာ ခု၍ ငိုက်ဖို့ အစီ
အစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရသည် ။

ဒါကြောင့် ဒီလူကြီး စပ်စုခွင့်ရနေတာဟု တွေးမိကာ မျက်ခွံတွေကို
အတင်းဆွဲတင်ထားရင်း မျက်ခုံးတန်းလေးတွေပင် နဖူးစပ်မှာ ပင့်ကပ်
နေကြ၏။

ရန်ကုန်နားနီးနေပြီ မအိပ်နဲ့ မငိုက်နဲ့ ၊ ဒီလူကြီး နင့်ကို ခဏ ခဏကြ
ည့်နေပြီ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားနေတာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိစိတ်နှင့် သတိချပ်ရင်း မျက်နှာကို မှန်တံခါးဘ
က်လှည့်လိမ်ထားရတာ ဇက်တွေနာလာသည် ။

အိပ်ပျော်နေသလို တစ်ပုံစံတည်းလုပ်ထားရတော့ ပိုဆိုးသည် ။
လူကြီးကတော့ ချောင်းသံပေးလိုက် မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်။

သိသိသာသာ ခါးကုန်းကြည့်တော့ မြတ် မျက်လုံးတွေ မှီ တ်နေလိုက်
ရ၏။ မိုးလင်းပါတော့...

အခန်း (၂)

ဂိတ်ဝင်းထဲမှာ ဘာတွေအော်နေကြမှန်းမသိဘဲ ယောက်ျားတွေက တော့ အများကြီးပဲဖြစ်သည်။ ။ သေချာနားထောင်လိုက်မှ ကားငှားမလား မြောက်ဥက္ကလာ ဘယ်သွားမလဲ အခုထွက်မှာ စသဖြင့်...

မြတ် ပစ္စည်းသိမ်းသလိုလို ရှာနေသလိုလို ဟိုကိုင်ဒီနဲ့နှင့် ထိုင်ခုံကြားထဲမှာ ပဲ အချိန်ဖြုန်းနေမိသည်။ ။

"မြတ်ရယ် လေယာဉ်နဲ့ သွားလိုက်ပြီးရော ပိုစိတ်ချရတာပေါ့"

ဟု မောင်က ပြောသေးသည်။ ။

ကားဂိတ်ထဲမှာ တောင် ကားပေါ်က ကားအောက်ကို မဆင်းရဲသေးသည့်အဖြစ်မှာ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ဆင်းရရင်တော့ သွားပြီ။

"ချာတိတ် ဘယ်သွားမှာ လဲ လာကြိုမှာ လား"

"ရှင်... ဟို"

လာပြန်ပြီ ဒီလူကြီး၊ ဆင်းသွားပြီးမှ ပြန်တက်လာတာလား မသိ။ ခုနက ဒီလူကြီး အနားမှာ မရှိပါ။

"ရတယ် ရတယ် သိလား ဟိုလေ လာကြိုမှာ "

ချာတိတ်ဟု ခေါ်လိုက်တာကို အံ့ဩသွားမိ၏။ တကယ်ဆို ၀၀မိုင်မိုင် ပုံစံကြီးက လေးလေးဇော်ထက်တောင် ရင့်ရော်သေးသည်။ ။ လူကြီးက

သွားရမလို ပြင်ပြီးမှ ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ။

"ဘာရှာနေတာလဲ ပစ္စည်းပျောက်လို့ လား"

"မဟုတ်ဘူး အဲ ဟုတ်တယ်"

မြတ် ဘယ်တုန်းကမှ ပိပိရီရိ ညာနိုင်ခဲ့တာမရှိ။။ မြတ်တို့ ညာပြီဆို
မောင်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်တတ်မြဲ။

"မြတ်ရယ် ညာတဲ့ ရုပ်ကြီးက ကြည့်ပါဦး"

ဟု ပြောတိုင်း မြတ် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပြန်စမ်းမိ၏။

‘ဘယ်လိုရုပ်မျိုးရှိမှ ညာလို့ ရတာလဲ’ဟု တွေးမိရင်း ငါ့မျက်နှာ
ဘာဖြစ်နေလို့ လဲဆိုတာကို ပြန်ကြည့်ချင်မိသည်။ ။

ခုလည်း လူကြီးက မြတ်ကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။
မောင့်လိုတော့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး မရယ်ခဲ့ဘဲ...

"အန်ကယ်က ကားငှားပြီး ပြန်မှာ မို့ပါ လမ်းတူရင် ကားအတူငှား
တော့ ပိုက်ဆံအကုန်သက်သာတာပေါ့"

ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ မပြောချင်လို့ တစ်လမ်းလုံး
လှီးလွှဲရှောင်ရှားခဲ့ရတာ လမ်းဆုံးတဲ့ အထိ ဇွဲမလျော့သေးတာတော့ လွ
န်ပြီထင်သည်။ ။

မြတ် စိတ်ရှုပ်လာပုံလေးနှင့် မျက်မှန်လေးတစ်ချက်ပင့်၍ မဲ့သွား၏။
ထိုစဉ်...

"ဟေး... မြတ်... မြတ်မို့လားဟင်"

ဘေးပြတင်းပေါက်က နည်းနည်းဟထားသည်။ ။ မှန်ချပ်ကို လှမ်းပု
တ်ရင်း စကားသံပါ ကြားလိုက်ရ၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မြတ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ထပ်မေး၏။ စောစောက သူမ မှန်တံခါးကို လှမ်းခုန်ပုတ်လိုက်ပုံရသည်။ ။

ရပ်နေတော့ သူမအရပ်က သိပ်မမြင့်လှပေ။

မြတ် ငုံ့ကြည့်လိုက်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ ။

"အစ်မက"

ဟု စကားစလိုက်ပြီးမှ ...

"လာကြိုမယ့်သူကို မမှတ်မိရင် ဘယ်သူမို့လား ဘာညာနဲ့ နာမည်ထည့်မမေးလိုက်နဲ့ သိလား တော်ကြာ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ပြီး ရှင့်ကို မသွားလိမ့်မယ်"

မောင်မှာ လိုက်သေးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စကားက ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကားအောက်က သူမသည်

"ဟုတ်ပါတယ် တို့ က တင်ဇာလွင်ပါ မန္တလေးက ဒေါ်မော်လွင်ရဲ့ သမီး"

"ဟယ် ဟုတ်တယ် ဟုတ်ကဲ့ မမလွင်"

တင်ဇာလွင်က ပြုံးလည်း ပြုံးသည်။ ။ စိတ်မရှည်သည့် မျက်စောင်းလေးပစ်သွင်းကာ သူမဘေးက လူတစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

ထိုလူဟာ ကားပေါ်တက်လာတော့ မြတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပိုးမည့်သူမှန်း သိလိုက်သဖြင့် စနစ်တကျ ရှိထားပြီးသည် တို့ ကို မြတ် ကပျာကယာ ဆွဲထုတ်၏။ လူကြီးကို မော့လည်း မကြည့်။ ဂရုလည်း မစိုက်တော့ဘဲ ဟိုကပ် ဒီကပ်ရှောင်ပေးရင်း စကားထပ်ပြောချင်ပုံရှိနေသည့်

အဖြစ်ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ။

ပစ္စည်းတွေနောက်မှာ တင်ပြီး အနီရောင်ကားလေးပေါ်ကို ထိုင်မိသည် နှင့်...

"တို့ ကို တကယ်မမှတ်မိဘူးလား မြတ်ရယ် တို့ ကတော့ မြင်လိုက်တာနဲ့ တန်းသိလိုက်တာ"

ဟု တင်ဇာလွင်က စပြောတော့သည်။ ။

"မမလွင်ရယ် မြတ်တကယ်မသိတာ မန္တလေးမှာ မမလွင်ရှိတုန်းက ဆံပင်တွေအရှည်ကြီးပဲလေ၊ ပြီးတော့ သွယ်သွယ်နဲ့နဲ့လေး အခုကျတော့ ဆံပင်က ပခုံးအလယ်ဖွဖွလေးနဲ့ ဖြူဖြူကစ်ကစ်လေး"

"အေးပါ အေးပါ တော်ပါတော့ အဲဒီစကားကိုထည့်မပြောပါနဲ့ စိတ်ညစ်လို့ "

ဟု ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ပြောရှာသည်။ ။

တင်ဇာလွင်ဟာ သူမကိုယ်သူမ ဝတာကိုစိတ်ညစ်နေသူမှန်း မြတ်သတိထားမိလိုက်၏။

ကိုယ့်မှာ တော့ ဆေးတက္ကသိုလ် စတက်ကတည်းက စာကတစ်ဖက် အိမ်အလုပ်တွေကတစ်ဖက်နှင့် အားဆေးတွေ အိပ်ပျော်စားဝင်အောင် သောက်လိုက်ရတာ အခု ဆရာဝန်ဖြစ်နေတဲ့ အထိ မလွတ်မြောက်သေးပါ။

"ဝမှာ စိုးလို့ ညစာလည်း မစားပါဘူး၊ မနက်စာနေ့လည်စာတောင် ကြောင်စာဆိုတာကမှ များ ဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလျှော့လျှော့ ဒီကိုယ်လုံးက ကျကိုမကျဘူး"

တင်ဇာလွင်အသံက နောက်ထပ်ထွက်လာတော့ မြတ်က
အားနာစွာပြုံး၍ ...

"မမလွင်က ဘာဖြစ်လို့ မဝချင်တာလဲဟင် ဝတာ ကျက်သရေရှိတာ ပေါ့ မမလွင်ရဲ့ အသားအရည်စိုပြေပြီး တင်းတင်းရင်းရင်းရှိတော့ နုလည်း နုတယ် ပိန်တဲ့ လူတွေဆို အသားရောင်မွဲတယ် ရုပ်ပိုကျတယ် ယှဉ်ကြည့်ပါလား"

"အမလေး ဆရာဝန်မရယ် ကျန်းမာရေးလမ်းညွှန်တွေ လာရွတ်နေလိုက်တာ ဒီခေတ်က ဝမှ လှတဲ့ ခေတ် မဟုတ်ဘူး ငါ့ယောက်ျားက သဘောသား ချောချောတောင့်တောင့်ကြီး နိုင်ငံတကာ သွားနေရတာ ငါက ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးဝနေရင် သူများ နောက်ပါသွားမှာ ပေါ့ ဒုက္ခပါပဲ အပျိုတွေကို အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းပြောရတာ ခက်လိုက်တာနော်"

တင်ဇာလွင်က တမင်လှအောင် ပုံသွင်းထားသည့် နဖူးပေါ်က ခပ်တွန့်တွန့် အမောက်ကလေးကို တသသထိကိုင်ရင်း ညည်းညူနေသည်။ ။

ဟိုတုန်းကတည်းက ခြံချင်းကပ်လျက်နေလာခဲ့ကြသည့် မိသားစုနှစ်စုပါ။ တင်ဇာလွင်က ဆယ်တန်းရောက်ကတည်းက ရန်ကုန်ကျောင်းသွားတက်သည်။ ။ ခဏတဖြုတ်လောက်ပဲ ပြန် လာပြီး ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်၏။ အစက လူကြီးတွေ စိတ်ဆိုးပြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ကြသေးသည်။ ။

နှစ်နှစ်လောက်ကြာမှ အန်တီမော်တို့ ရန်ကုန်သွားပြီး တွေ့ကြသည်။ ။ ခမည်းခမက်လည်း ပြေလည်သွားကြသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ တင်ဇာလွင်ကတော့ မန္တလေးကို လုံးဝရောက်မလာခဲ့တော့ပေ။

အမြွှာပူးမွေးတော့ တစ်ခါတည်းမွေးလိုက်တာ နှစ်ယောက်၊ ယောက္ခ

မတွေ့က နိုင်ငံခြားပြောင်းကြသည် ။ ယောက်ျားက သင်္ဘောမှာ အလုပ် ရသွား၏။

ကလေးရတာ အလုပ်ရှုပ်တာ အကြောင်းတွေများ ပြီး မလာနိုင် တော့တာဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် မြေးတွေကိုချစ်သော အန်တီမော်တို့ က ပဲ ရန်ကုန်ကို ခဏခဏဆင်းကြ၏။

မြတ်နဲ့ တင်ဇာလွင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ဟိုတုန်းကတည်းကလည်း သူငယ်ချင်းအရွယ်တွေ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ တင်ဇာလွင်က အကြီးဆုံးသမီး၊ မြတ်က တင်ဇာလွင်၏ အငယ်ဆုံးညီမလေးနဲ့ မှ ရွယ်တူ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် တင်ဇာလွင် ရန်ကုန်ရောက်သွားကတည်းက မြတ်နဲ့ မတွေ့မိသလောက် ပြတ်တောက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ မြတ်ဆိုသော သူမ၏ ဘဝကလည်း မဆိုးလှပေမယ့် မကောင်းခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် အိမ်ထဲမှာ ပဲ နေခဲ့ရတာ တကုပ်ကုပ်။

ထို့ကြောင့် တင်ဇာလွင်နှင့် အရမ်းရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် ပြန်တွေ့ကြတော့ ချက်ချင်း မမှတ်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ခပ်မှန်မှန်ပြေးနေသည့် ကားလေးပေါ်မှာ ခဏလေး တိတ်ကျသွားပြီးမှ တင်ဇာလွင်က ရယ်လိုက်ပြီး မြတ်ကိုပြန်ကြည့်၏။

"မေးဖို့ မေ့နေလိုက်တာ ကားပေါ်မှာ လူမရှိတော့ဘူးထင်လို့ ဘယ်နှယ် ပါလာမယ်လို့ ဝေက ဖုန်းဆက်လိုက်တာ အသေအချာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး ဦးနှောက်ခြောက်သွားတာ ပြောပါဦး လူမရှိတော့တဲ့ ကားထဲမှာ အဘိုးကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဘာတွေစာရင်းရှင်းနေကြတာလဲ"

"ရှင်"

တင်ဇာလွင်က ပြုံးစစနှင့် တမင်နောက်လိုက်တာကို မြတ်တကယ် ချောက်ချားသွားလေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး မမလွင်ရယ် စာရင်းရှင်းရအောင် အဲဒီလူကြီးနဲ့ မြတ် ခင်တာမှ မဟုတ်တာ သူကလိုက်ခေါ်တာ ကားပေါ်မှာ လည်း ခဏခဏ ကိုကြည့်နေတော့ မြတ် အဲဒီမျက်လုံးကြီးတွေကိုကြောက်ပြီး တလမ်း လုံးမအိပ်နိုင်ဘူး"

"ဟား... ဟား..."

တင်ဇာလွင်က မြတ်၏ စရိုက်ဟန်ပန်လေးကို ချစ်ခင်ခဲ့သူမို့ ခနဲရုတ်ပြီး ရယ်၏။

"မြတ်ရယ် နင်ဟာလေ မျက်မှန်လေးတစ်ခုပဲ မပြောင်းလဲတာ မဟုတ်ဘူး ၊ စလို့ စမှန်းမသိ ခြောက်လို့ ခြောက်မှန်းမသိနဲ့ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်နေတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး"

မြတ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေလာသယ်ပေးသည့်လူကလည်း ကားမောင်းရင်း ပြုံးနေသည်။

မြတ် လှမ်းကြည့်လိုက်မှ သူကလည်း ကားမှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်တာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။

ဆံပင်လှိုင်းတွန့်ရေးရေးခပ်တိုတိုပုံနှင့် မျက်ခုံးမထူမပါး နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်နှာသည် ယောက်ျားဝီသသော သွင်ပြင်ဖြစ်နိုင်၏။

ထိုသူက မြတ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သဖြင့် မြတ် ပြုံးပြဖို့ မေ့နေကာ မျက်လုံးလေးပြူးလျက် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

အညှိရိပ်လေးတွေပါသည့် ရုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားထိ ကျကျနနခေါက်တင်ထားသော စတီယာရင်မှာ တင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်မှာ တလက်လက်တောက်နေသော ပတ္တမြားလက်စွပ်က အရည်လဲ့နေသည်။

ဒရိုင်ဘာက တော်တော်ထူးခြားပါလားဟု တွေးလိုက်မိရင်း ဟုတ်ပါ့မလားဟု လည်း ပြန်တွေးမိသည်။

လက်စွပ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ချောမွေ့သန့်စင်နေသည့် မျက်နှာကိုက ထင်ချင်စရာမရှိပဲ ဖြစ်နေ၏။

ကားပေါ်မှာ အိတ်တွေလာသယ်ပေးတုန်းကတော့ ဒီလူကို သတိထားမကြည့်မိခဲ့ပါ။ မြတ်သည် စိတ်ဝင်စားတာကို စူးစိုက်ပြီဆိုလည်း ကျန်တာအားလုံးကို မေ့တတ်၏။

ထိုမေ့သွားခဲ့သော ကျန်တာတွေထဲမှာ ဘာဖြစ်နေနေ အုန်းခနဲပေါက်ကွဲသွားရင်တောင် လှည့်ကြည့်ချင်မှ ကြည့်မယ့်သူ၊ ကားမောင်းသည့် လူကိုကြည့်၍ တွေးရင်း မျက်လုံးလွဲဖို့ သတိမရသောအခါ ထိုသူကလည်း လမ်းကိုကြည့်လိုက် မှန်ထဲက မျက်ဝန်းလေးတွေကို ကြည့်လိုက်နှင့် အသံထွက်ဘဲ သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြလာသည်။

အယ်...

မြတ် ရှက်ရှက်နှင့် မျက်မှန်လေးကို ပင့်ကိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့ပစ်သည်။ နားရွက်အောက် သာသာပဲရှိသော ဆံပင်ပျော့ပျော့ကုတ်ကုတ်လေးတွေက ငုံ့လိုက်တော့ မေးဖျားလေးနားထိ ငိုက်ဆင်းလာ၏။

ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်ကနေ နားရွက်နောက် သိမ်းညှပ်ပစ်ရင်း မြတ်နောက်ထပ် ခေါင်းမဖော်ရဲတော့ပေ။

ဘယ့်နှယ်ရင်တွေခုန်နေတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မြတ် ဘာဖြစ် သွားမှန်းမသိ။

"မလွင် ကျွန်တော် အိမ်အထိပို့ပေးရမလား"

သူ့စကားသံထွက်လာတော့ မြတ်နားစွင့်ထားမိ၏။

"ကောင်းတာပေါ့ ဒါနဲ့ မနက်က ဖုန်းဆက်တော့ စွမ်း မအားဘူးဆို အဲဒါနဲ့ မလွင်က ရွှေဂုံတိုင်မှာ ပဲ ဆင်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးတာ"

မြတ် မရဲတရဲ ပြန်ခိုးကြည့်တော့လည်း မှန်ထဲမှာ သူကပြီးပြန်သ ည့် ။

"ရတယ် အိမ်ရောက်အောင်ပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ်"

မမလွင်က မြတ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ မြတ် လူန္ဒြေဆောင်မ နေတတ်ဘဲ အပြင်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်မိသည် ။

မမလွင် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်သံထွက်လာသဖြင့် မြတ် ကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထသွားမိ၏။

ရှက်လိုက်တာ...

အခန်း (၃)

"ဒီအချိန် ဘယ်သူမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ရော့ သော့တွဲယူသွား"

ဟု သေချာ တစ်ချောင်းချင်းပြလိုက်သော သော့တွဲကို ဆုပ်ကိုင်ထား ပေမယ့် ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ လည်း မလို၊ အထဲကို လျှောက်ဝင်လာတော့လည်း နှစ်ထပ်တိုက်အမြင့်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရတော့ အဝင်ဝတံခါးပေါက်က ပွင့် လျက်သား...

လက်ဆွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးပဲ ဆွဲထားခဲ့သဖြင့် မြတ်ပခုံးမှာ ဆလင်း ဘတ်တစ်လုံး လွယ်ထားတာပဲရှိသည်။ ။

လက်တစ်ဖက်က အားနေသဖြင့် ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးဘေးနှုတ် ခမ်းက ခပ်ပုပု သစ်ပင်လေးတွေ တယုတယ ကိုင်ကြည့်ရင်း လျှောက်ခဲ့ သည်။ ။

အထဲမှာ လူတွေရှိနေတာပဲဟု အတွေးတစ်ချက်ဝင်လိုက်ပြီး တစ်ခြံ လုံး လှနေသည့် သာယာမှုထဲမှ စိတ်ကနစ်သွား၏။

လက်တစ်ဖက်က အိတ်ကြီးကို ဆွဲထားရပေမယ့် ပန်းခြံထဲမှာ က လေညှင်းခံလမ်းလျှောက်နေသလို တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ။

မြတ်သည် ရောင်စုံပန်းခင်းတွေကို မနှစ်သက်ပါ။ စိမ်းစိုနေတာကို မြတ်နိုးသည်။ ။ မွေးနေတာကိုမကြိုက်ဘဲ အေးမြတာလေးကိုပဲကြိုက်သ ည်။ ။

ခြံထဲကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းမြနေတာပဲမို့ ပျော်သွားမိသည် ။
တစ်သက်လုံး တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ လူအများ စု၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးရင်း၊ စာတွေမပြတ်ကျက်ရင်းဖြင့် စိမ်းစိုသာယာခြင်းကို မောင်လက်ဆောင်ပေးထားသည့် ပန်းအိုးကလေးမှာ ပဲ ရရှိခဲ့သည် ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းအိုးလေးထဲက သစ်ရွက်စိမ်းကလေးတွေထိကိုင်ငေးကြည့်၍ စာတွေတတွတ်တွတ် ကျက်မှတ်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည် ။

ဒါဟာ ထိုအဆောက်အဦကြီးထဲမှ ပထမဆုံးလွတ်မြောက်သည့် လမ်းပဲဖြစ်လေသည် ။

"မြတ်ရယ် သမီးမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာတောင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်မကိုင်ရ ဂျူတီကုတ်ချွတ်ပြီး မီးဖိုထဲဝင်ရတုန်း"

"သမီးအလုပ်ကို ရန်ကုန်ပြောင်းရအောင် သမီးအန်ကယ် ကြိုးစားပေးနေတယ် သိလား မပူနဲ့ "

ဒေါ်မော်လွင်တို့ မိသားစုက သူမဘဝကို မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှ စ၍ ဂရုစိုက်ဖေးမခဲ့ကြသည် ။

လေးလေးဇော်တို့ တစ်အိမ်လုံး၏ စောင်းမြောင်းငြိုငြင်မှုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အကူအညီတွေပေးခဲ့တာလည်း ရှိ၏။

သမီးသုံးယောက်ထဲမှာ ပညာထူးချွန်တဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မပါသော ဒေါ်မော်လွင်က မိဘမဲ့ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ရသော ဘဝနှင့် ပညာတော်သည့်မြတ်ကို အထူးချစ်ခင်ခဲ့သည် ။

သမီးတွေနဲ့ တန်းတူ ဂရုစိုက်သည် ။နေခြည်လွင့်နဲ့ ဇာခြည်လွင့်တို့ ကလည်း ကစားဖော်တွေဖြစ်သလို သူမတို့ မိဘများက မြတ်ကိုချစ်သည့်အပေါ်မှာ သဝန်တိုတာ နှိုင်းယှဉ်တာ ဘာမှ မရှိ။

မြတ်ဟာ လေးလေးဇော်တို့ မိသားစုဝင်များမှ လွဲလျှင် တခြားဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ လေးလေးဇော်တို့ ကတော့ မြတ်ကို အမုန်းဆုံး...

"ဖျန်း"

"အား"

စိတ်ကူးတွေလည်း ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ နားထင်တစ်ဖက်မှာ ဖျဉ်းခနဲ စပ်ဖျဉ်းလျက် ခေါင်းထဲမှာ လည်း မူးဝေသွားသည်။

သေချာတာကတော့ မျက်မှန်ပြုတ်ထွက်သွားပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးထဲမှာ ဒီတိုင်းအကျင့်မရှိတာကြာပြီမို့ ရုတ်တရက် အရာဝတ္ထုတွေ အားလုံး နှစ်ထပ် နှစ်ရိပ်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဘာလဲ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာနဲ့ ထိမှန်သွားခဲ့မှန်း မသိသေးဘဲ မျက်မှန်ဘယ်မှာ လွင့်ကျသွားသည့်အဖြစ်ကို အရေးတကြီးရှာရသည်။ ထိုစဉ် လူရိပ်တွေ သူ့ရှေ့ရောက်လာ၏။

"ဟာ မျက်နှာမှာ ရွံ့တွေကွ"

"ရဲသွားပြီ"

"ဆောရီးဗျာ"

"ခုမှ ပိုလှသွားတာ"

ယောက်ျားလေးတွေပါလား။ မျက်နှာတွေကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိပေမယ့် မျက်နှာတွေဆီမရောက်ဘဲ မျက်မှန်ရှာဖွေခြင်းကိုပဲ စူးစိုက်မိ၏။

"ဘာလဲ မျက်မှန်လား"

တစ်ယောက်ကမေး၍ မြတ်ရှေ့ကို ပိတ်ရပ်ပြီး မျက်နှာကို
သေချာကြီးကပ်ကြည့်၏။

"အကောင်းကြီးပါဗျာ"

"ဟိတ်ကောင် ဖယ်လိုက်ပါကွာ"

"ငါရှာပေးမယ်"

ရယ်သံနှောသော တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေက လူညီကြတာ
နှင့်မတူ တောင်းပန်သံတချို့က လှောင်ရယ်နေတာမှန်း သိသာ၏။

မြတ် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်မှန်လွင့်သွားသည် ထင်ရသည့်
နေရာကို ရွှေ့ရပ်၏။ ပြီးတော့ ပုဆစ်တုတ်လေးထိုင်လိုက်ပြီး လိုက်ရှာ
သည် ။

"ဒီမှာ "

"ဟင် ဘယ်မှာ လဲ"

မြတ်က အသံလာသည့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့...

"အုတ်ခဲကျိုးလေ ကားလမ်းပေါ်မှာ တင်နေတာ ဟဲ .. ဟဲ"

"မင်းကလည်း မနောက်ပါနဲ့ ဒီဘက်မှာ ရော့"

"ဟင်"

မြတ်က နှစ်ခါရှိတော့လည်း အမှတ်မရှိ။ ဒီမှာ ဆိုတိုင်း လှည့်ကြည့်
တော့ ယောက်ျားလေးလေးယောက်အလယ်မှာ ယောင်ချာချာလေး ဖြစ်
နေရှာ၏။

"ဟား.. ဟား"

"ဆောရီးနော် ခင်လို့ စတာ ရော့"

"အို"

မြတ်လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်တာ ဘယ်သူမှန်းမသိ။ မြတ်အတင်းပြန်ရုန်းပေမယ့် လွတ်မြောက်ခြင်းမရှိပါ။

ထိုလက်ထဲကနေ မြတ်လက်ထဲကို မျက်မှန်ရောက်လာသည် ။ ရှက်လွန်းသဖြင့် မြတ်လက်ကလေးတွေ တုန်ယင်လာခဲ့၏။

မျက်မှန်တပ်လိုက်တော့ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသူကို သေချာကြည့်တာမဟုတ်ဘဲ သေချာမြင်ရသည် ။

မြတ်ထက်အရပ်မြင့်တာက အတော်ကြီးကျော်နေသည် ။ ဆံပင်အဖြောင့် ခပ်ပါးပါးက မိန်းကလေးတွေထားသလို ပခုံးအောက်ထိ ကျနေ၏။

နီမြန်းသည့်အသားရောင်နှင့် သွယ်သောမျက်နှာကျပုံက ဘိုဆန်ဆန် ချောတာမျိုး...

စောစောက လှောင်ရယ်သံသဲ့သဲ့ဟာ ထိုနှုတ်ခမ်းဖျားတို့ က ထွက်ခဲ့သည် လား မထူမပါး ထောင့်ချိုးတွေပေါ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနီနီကို မြတ်ကြည့်မိပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ"

မြတ်နဲ့ အနားမှာ ချထားလိုက်ရပြီဖြစ်သည့် အိတ်ကိုဝှေ့ကြည့်၍ သူကပဲမေး၏။ မျက်နှာက နာကျင်မှုက ပိုလာသည် ။ ခေါင်းတွေပါ ကိုက်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာ အုံ့ပျက်ပျက် မိုးသားတို့ က မိုးစက်တို့ ကို စတင်ခြွေချလေသည် ။

အနားမှာ ဘောလုံးပိုက်လျက် ရပ်လာသည့်တစ်ယောက်ကို မြင်
တော့ သူမဘောလုံးမှန်လိုက်မှန်း သိလိုက်၏။

ပါးတစ်ခြမ်းကို အုပ်ထားခဲ့မိသည့် လက်ဖဝါးမှာ ကြမ်းရှရှအရာတို့
ဟာ ရွံ့ဗွက်တွေထင်သည်။

မြတ် မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ပြီး အိတ်ကို ပြန်ကောက်ဆွဲလိုက်၏။

"ဟာ ဒီကမေးတာကို ဖြေဦးလေ ဒါပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ နေရာ တစ်ညနှစ်ည
ဝင်ခိုလို့ ရတဲ့ တည်းခိုခန်း မဟုတ်ဘူး "

မြတ် သူ့ကိုပြန်မော့ကြည့်၍ ...

"ဟုတ်ပါတယ် တည်းခိုဖို့ မဟုတ်ပါဘူး မြတ်က ဒီမှာ နေမှာ ပါ"

"ဘယ်လို"

"ဟား.. ဟား.. ကောင်းတာပေါ့ကွ စေညွန်း ပျော်စရာကြီး"

ဘာကိစ္စမှန်းမသိ။ မြတ်က မျက်ခုံးလေးတွန့်လျက်နှင့် ပြောသူကို လှ
ည့်ကြည့်၏။

ဒေါသမျက်ဝန်းများ နှင့် မဟုတ်ပါ။

"ဘာဖြစ်လို့ ပျော်တာလဲ"ဟု မေးလိုက်သလို အံ့ဩဟန်လေးနှင့် ဖြစ်
၏။ ထိုတစ်ယောက်က ပခုံးတွန့် မျက်ခုံးပင့်၍ မြတ်ကို မျက်လုံးလည်း
ပြူးပြသည်။

ဒီဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ရှေ့ကတစ်ယောက်က စူးစိုက်ကြည့်၍

...

"မြတ်တဲ့ လား"

"အင်း"

"ဒီတစ်လုံးပဲလား"

မြတ် တစ်ခုခုပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍ ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ ။

"နာမည်ကလည်း မိန်းမမြတ်"တဲ့ ကိုယ်ဟာကိုယ် မြတ်အောင်နေဖို့ များ မိန်းမမြတ်လို့ ပဲ မှ ညှိထားရတယ်လို့ ရှေ့က အဖျားဆွတ်ပြီး မိန်းမ လို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကခေါ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

လေးလေးဇော်မိန်းမ ဒေါ်လေးချိုက နာမည်ကိုပဲသတိရတိုင်း ပြော တတ်သည်။ ။ မိဘတွေ စုံစုံလင်လင် ရှိခဲ့တုန်းက စည်းစိမ်ဥစ္စာများ နှင့် မိ န်းမမြတ်ကတော့ နာမည်လေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ လူလေးနဲ့ လို က်တယ် လှတယ် အမျိုးမျိုးချီးမွမ်းကြတာ ဒေါ်လေးချိုလည်း ပါခဲ့သည် ။

နောက်ကျတော့ ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ မိန်းမမြတ်ဟာ ဒီနာမည်ကြောင့် ပဲ ဒီဘဝရောက်ရသလိုလို...

"အလကား မြတ်စရာမရှိဘဲ မြတ်နေတာ"ဆိုတာတွေ ဒေါ်လေးချိုပဲ ပြောလာခဲ့၏။ နောက်များမှာ မြတ်တစ်လုံးတည်း ရုံးသုံးကျောင်းသုံးဖြစ် ခဲ့တော့သည်။ ။

"မိန်းမမြတ်" နာမည်သည် စာထဲပေထဲမှာ အကွာရာအဖြစ် ကျန်ခဲ့၏။ မြတ် ငုံ့ပစ်လိုက်တာကို ရှေ့ကလူရွယ်က လိုက်ငဲ့ကြည့်၍ ...

"ဒီမှာ နေဖို့ ဆိုတာကို ပြောပါဦး ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ လဲ ဘာလာလုပ်မှာ လဲ"

ထိုစဉ် မိုးတွေ ညိုသထက်ညို၍ မိုးစက်တွေ စိပ်လာရာ...

"ပြီးမှ မေးကွာ အထဲခေါ်သွားလိုက်ပါ မိုးတွေ ရွာ လာပြီ"

ကျောနောက်က အသံထွက်လာ၏။

လှည့်ကြည့်ဖို့ လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ မြတ်သတိတရ ငြိမ်နေမိ၏။

ခဏ ခဏ ပြူးပြဲပြောင်ပြ ခံနေရတာ ရှက်စရာပါ။

သူမရှေ့က လူကိုပဲ မော့ကြည့်ကာ...

"ဟုတ်ပါတယ် မြတ်ကမိုးမိရင် ဖျားတတ်လို့ ပါ အထဲဝင်မယ်နော်"

"ဟာ မရဘူး"

သူက ရက်စက်စွာ တားဆီးခဲ့၏။ မိုးစက်တွေက သဲမဲစွာ ရွာချသည် ။

"ဟာ ဝှတ်ဒ်တယ်ကွာ"

ရှေ့မှ သူကလွဲ၍ အားလုံး စွေခနဲ ထခုန်ကြသည် ။ မြတ်တစ်ကိုယ်လုံး ချက်ချင်းပဲ စိုရွံ့သွားလေသည် ။

"ကဲ... ပြော"

ဒီလူရွယ်ဟာ မပြောလျှင်ဖြင့် နည်းနည်းမှ ရှေ့တိုးခွင့်ပြုမည်မဟုတ်တာ သေချာနေသည် မို့ မြတ် ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆံပင်တွေကို ရေသပ်ချ၍ ...

"မမလွင်က သွားနှင့်ခိုင်းလို့ ပါ မြတ်ကအပေါ်ထပ်မှာ နေရမှာ ဒီအချိန်ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလောက်ဘူးဆိုပြီး သော့တွေလည်း ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်ဘာသာဝင်လာတာပါ သွားလို့ ရပြီလားဟင် မြတ်မိုးကြောက်လို့ ပါ"

"ရပြီ အစကပြောပါလား"

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွားလေသည် ။

"ဟေး"

"ဝေါ"

သူတို့ အုပ်စု ဟေးခနဲအော်လိုက်၍ သား မသိ။ မိုးက မြည်သံကြီး ပေး၍ မိုးပေါက်တွေ အင်တိုက်အားတိုက် ပြိုကျလာကြသည် ။ မြတ်ရှေ့ ကို ဘာမှ မမြင်တော့ပါ။

မျက်စိရှေ့မှာ မှုန်မှုန်ဝါးဝါးလွင်ပြင်ကြီးသာ ဖြစ်နေလျက် မှုန်မှုန်ဝါး ဝါးတွေလည်း မြတ်ကို လမ်းမပြနိုင်တော့ပေ။

အိတ်ကိုဆွဲထားရသည့်လက်ကလည်း နာကျင်နေပြီ၊ လူကလည်း ခို က်ခိုက်တုန်လျက် အရှေ့ကိုဘာမှ မမြင်။

သေချာသိနေသည် က သူမနှင့် ဘေးတိုက်တည့်တည့်မှာ သစ်ပုပ်ပင် လေးရှိသည် ။ အိတ်ကိုဆွဲလျက် ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးပေါ်ကနေ ဖဲဆင်းလိုက်သည် ။

သစ်ပင်အောက်ကို ငုံ့ဝင်လိုက်တော့ ကိုယ်ပေါ်ကို ရိုက်ပုတ်ကျဆင်း နေခဲ့သည့် မိုးစက်တို့ မချိတရီ ဆုတ်ကျန်ခဲ့သည် ထင်၏။

မြတ် ခိုက်ခိုက်တုန်နေလျက် သစ်ပင်အောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့် လေးထိုင်ချကာ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ပြန်ဖက်၍ မေးဖျားလေးပါကပ်ထားလိုက် မိသည် ။

မိုးသံက ဝုန်းဒိုင်းကျနေဆဲ၊ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းဆောင့်ခုန်လျက် မိုး ကိုကြောက်သော မြတ်မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်ပစ်သည် ။ ချမ်း၍ တုန်နေ သော တစ်ကိုယ်လုံးက မိုးစေသည့်လေကြောင့် အနွေးဓာတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဆုပ်ဖမ်းမရခဲ့ဘဲ...
